

TRACY WOLFF

furie

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI CRAVE

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

M-am trezit așa

SĂ FII SINGURUL OM ÎNTR-O ȘCOALĂ PENTRU FIINȚE PARANORMALE e nesigur, chiar și în cele mai bune vremuri.

În cele mai rele vremuri însă, e de parcă ai fi ultima jucărie de ros dintr-o cameră plină cu căței turbați.

Iar în vremuri obișnuite... ei bine, în vremuri obișnuite, sincer, e destul de mișto.

Păcat că astăzi, în niciun caz, *nu* este o zi obișnuită!

Nu știu de ce, dar totul mi se pare puțin ciudat în timp ce merg pe hol spre ora de Literatură britanică, strângând în mână bareta ghiozdanului de parcă ar fi un colac de salvare.

Poate din cauza faptului că sunt înghețată bocnă și tremur din toate încheieturile, căci frigul mi-a pătruns în oase.

Poate din cauza faptului că mâna care ține strâns bareta îmi este învinețită și mă doare, de parcă m-am bătut cu un perete – și evident că am pierdut.

Sau poate din cauza faptului că toată lumea, și chiar vreau să spun *toată lumea*, se holbează la mine – și nu o face în felul „celor mai bune vremuri”.

Totuși, când mă privesc vreodată așa?

Ai crede că m-am obișnuit cu holbatul până acum, de vreme ce e ceva normal când ești iubita unui prinț vampir. Dar nu! Și *cu siguranță* nu e OK când absolut toți vampirii, vrăjitorii,

dragonii și vârcolacii din locul ăsta se opresc să se holbeze la tine cu ochi mari și guri căscate, ca astăzi.

Ceea ce, ca să fiu sinceră, nu prea dă bine pe fața niciunuia dintre ei. Adică, pe bune! Nu cumva eu ar trebui să fiu cea care se simte ciudat în ecuația asta? Ei au știut tot timpul că oamenii există. În schimb, în cazul meu, abia dacă a trecut o săptămână de când am aflat că monstrul din dulapul meu e adevărat. La fel și cei din camera mea de cămin, din sălile de clasă... și, uneori, din brațele mele. Deci nu cumva ar trebui să fiu *eu* cea care se plimbă pe aici cu gura căscată în timp ce se holbează la *ei*?

— Grace?

Recunosc vocea și mă întorc cu un zâmbet. Mekhi e acolo și se holbează la mine cu gura căscată, tenul lui de un maro cald părănd mai lucios decât l-am văzut vreodată.

— Hei, iată-te!

Schițez un zâmbet larg.

— Îmi era teamă că va trebui să citesc *Hamlet* de una singură astăzi.

— *Hamlet*?

Vocea îi e răgușită, iar mâinile care bâjbăie să scoată telefonul din buzunarul din față al pantalonilor sunt oricum, numai ferme, nu.

— Da, *Hamlet*. Piesa pe care o tot citim la Literatură britanică de când am ajuns eu aici?

Mă mut puțin de pe un picior pe altul, simțindu-mă dintr-odată inconfortabil în timp ce el continuă să se holbeze la mine de parcă ar fi văzut o stafie... sau mai rău. Acesta, cu siguranță, nu este comportamentul tipic al lui Mekhi.

— Interpretăm o scenă astăzi, ai uitat?

— Nu ci...

Nu-și duce vorba până la capăt, degetele mari zburându-i pe telefon în timp ce trimite ceea ce fața lui îmi spune că este cel mai important mesaj pe care l-a scris vreodată.

— Te simți bine? îl întreb, apropiindu-mă. Nu arăți prea grozav.

— *Eu* nu arăt prea grozav?

Scoate un râset ca un lătrat și își trece o mână prin buclele lungi, negre.

— Grace, ești...

— Domnișoară Foster?

Mekhi își întrerupe vorba în timp ce o voce pe care nu o recunosc aproape că tună pe coridor.

— Te simți bine?

Îi arunc lui Mekhi o privire care vrea să spună „ce mama dracului?” în timp ce ne întoarcem amândoi și îl descoperim pe domnul Badar, profesorul de Astronomie lunară, venind cu pași mari pe coridor.

— Mă simt bine! răspund, tresărind, și fac un pas în spate. Încerc doar să ajung la oră înainte să se sune.

Clipesc în sus, spre el, când se oprește fix în fața noastră. Pare mult mai panicat decât ar trebui să fie în timpul unui schimb de replici dimineața devreme. Mai ales de vreme ce tot ce fac este să stau de vorbă cu un prieten.

— Trebuie să îl găsim pe unchiul tău! îmi spune în timp ce mă apucă de cot, într-un efort de a mă întoarce și de a mă ghida înapoi în direcția de unde tocmai am venit.

E ceva în vocea lui, nu atât o avertizare, cât mai mult o cerere, care mă face să pășesc pe coridorul lung, cu arcade ascuțite, fără să mă plâng. Ei bine, asta și pentru că Mekhi, cel care care, în general, e imperturbabil, se dă din calea noastră, împleticindu-se.

Dar, cu fiecare pas pe care îl fac, sentimentul că ceva nu e în regulă se intensifică. Mai ales atunci când elevii se opresc din mers, privindu-ne lung în timp ce trecem pe lângă ei, o reacție care doar îl neliniștește și mai mult pe domnul Badar.

— Îmi puteți spune, vă rog, ce se întâmplă? întreb, în timp ce mulțimea se dă din calea noastră.

Nu e prima dată când observ fenomenul – din nou, eu *chiar* mă văd cu Jaxon Vega –, dar este prima dată când se întâmplă, iar iubitul meu nu este prin preajmă. E mai mult decât ciudat!

Domnul Badar mă privește de parcă mi-a mai crescut încă un cap, apoi întreabă:

— Nu știi?

Faptul că pare puțin disperat, iar vocea lui a căpătat un ton neîncrezător face ca anxietatea mea să se intensifice. Mai ales de vreme ce îmi amintește de expresia lui Mekhi, când s-a întins după telefon cu câteva minute în urmă.

E aceeași expresie pe care o văd și pe fața lui Cam, aflat în fața unuia dintre laboratoarele de chimie. Și pe a lui Gwen. Și pe a lui Flint.

— Grace! mă strigă Flint, țâșnind din clasă ca să poată merge pe lângă mine și domnul Badar. Cerule, Grace! Te-ai întors!

— Nu acum, domnule Montgomery! izbucnește profesorul, ai cărui dinți scot un clănțănit la fiecare cuvânt.

Așadar, cu siguranță e vârcolac, cel puțin judecând după dimensiunea aceluia canin pe care îl văd ițindu-i-se de sub buză. Totuși, presupun că ar fi trebuit să îmi dau seama după materia pe care o predă – cine e mai interesat de astronomia lunii decât o creatură căreia îi place să urle ocazional la ea?

Pentru prima dată, mă întreb dacă în dimineața asta s-a întâmplat ceva de care eu nu știu. Oare Jaxon și Cole, vârcolacul alfa, s-au luat iar la harță? Sau Jaxon și un alt vârcolac de data asta – poate Quinn sau Marc? Nu prea pare posibil, de vreme ce toată lumea ne-a acordat o grămadă de intimitate în ultima vreme, dar de ce altceva ar fi un profesor vârcolac pe care nu l-am mai întâlnit niciodată atât de panicat și de încăpățânat în hotărârea lui de a mă duce la unchiul meu?

— Stai, Grace...

Flint se întinde după mine, dar domnul Badar îi blochează mâna înainte să mă atingă.

— Am spus nu acum, Flint! Treci la oră!

Cuvintele, un pic mai mult decât un mârâit, îi ies din adâncul gâtlejului.

Flint arată de parcă ar vrea să se certe, propriii lui dinți strălucind subit în lumina blândă a candelabrelor de pe coridor. Probabil se hotărăște că nu merită – în ciuda pumnilor încleștați –, pentru că, până la urmă, nu spune nimic. Doar se oprește oarecum în loc și ne privește cum trecem pe lângă el – exact ca toți ceilalți de pe hol.

Câțiva elevi arată de parcă ar vrea să se apropie – Gwen, prietena lui Macy, de exemplu –, dar un mârâit jos, de avertizare, scos de profesor, care aproape că mă face să mășăluiesc pe hol, convinge întregul grup să păstreze distanța.

— Rezistă, Grace! Aproape am ajuns!

— Aproape am ajuns unde?

Vreau să cer un răspuns, dar pare că am răgușit.

— La biroul unchiului tău, bineînțeles. Te-a așteptat foarte mult timp!

Asta nu are nicio logică. Tocmai ce l-am văzut pe unchiul Finn ieri.

Neliniștea îmi alunecă pe ceafă și în josul șirei spinării, tăioasă ca o lamă de ras, făcându-mi părul de pe brațe să mă furnice.

Nimic din toate astea nu pare OK.

Nimic din toate astea nu pare *în regulă*.

În timp ce cotim din nou, de data asta pe coridorul cu tapiserii care trece prin fața biroului unchiului meu, e rândul meu să bag mâna în buzunar după telefon. Vreau să vorbesc cu Jaxon. *El* îmi va spune ce se întâmplă.

Adică, toată chestia asta nu poate avea legătură cu Cole, nu? Sau cu Lia. Sau cu... Scâncesc în timp ce gândurile mele se izbesc parcă de un zid uriaș. Unul cu ghimpi imenși din metal ieșind din el, care mă înțepă direct în cap.

Chiar dacă zidul nu este palpabil, mă izbesc de el și îmi dau seama că doare incredibil de tare. Pentru o clipă, pur și simplu încremenesc, parcă în stare de șoc. De îndată ce trec peste

surprindere – și durere –, încerc și mai tare să depășesc obstacolul, hotărâtă să îmi adun gândurile. Să le silesc să o ia pe această cărare, care, subit, îmi e blocată.

Atunci îmi dau seama – nu îmi amintesc să mă fi trezit dimineată. Nu îmi amintesc micul dejun. Sau să mă fi îmbrăcat. Sau să fi vorbit cu Macy. Nu îmi amintesc absolut nimic din ce s-a întâmplat astăzi.

— Ce mama naibii se întâmplă?

Nu conștientizez că am spus cuvintele cu voce tare până când nu îl aud pe profesor răspunzându-mi pe un ton destul de sumbru:

— Sunt destul de sigur că Foster speră că i-ai putea oferi ceva lămuriri.

Nu este răspunsul pe care îl caut, așa că bag mâna în buzunar din nou ca să îmi scot telefonul, hotărâtă să nu mai fiu distrasă de data asta. Îl vreau pe Jaxon!

Doar că telefonul nu este în buzunarul în care îl țin mereu și nici în celelalte buzunare. Cum este posibil așa ceva? Nu îmi uit niciodată telefonul!

Neliniștea se transformă în teamă, iar teama, într-o panică perfidă care mă face să fiu sub asediul unui șir nesfârșit de întrebări. Încerc să rămân calmă, încerc să nu le arăt celor aproximativ 20 de oameni care mă privesc în clipa asta cam cât de zdruncinată sunt cu adevărat. E greu să îmi mențin calmul totuși, când habar nu am ce se întâmplă.

Domnul Badar îmi dă un ghiont ca să mă pun din nou în mișcare și îl urmez pe pilot automat.

Mai cotim încă o dată și ajungem la ușa care duce spre secretariatul biroului în care șade directorul de la Katmere, cunoscut și ca unchiul meu, Finn. Mă aștept ca domnul Badar să bată la ușă, dar pur și simplu o dă de perete și ne propulsează în anticamera biroului, unde asistenta unchiului Finn e la biroul ei, tastând la laptop.

— Vă ajut imediat! spune doamna Haversham. Am nevoie doar de un...

Se uită în sus la noi – peste ecranul calculatorului ei și peste ochelarii în formă de semilună –, iar glasul i se stinge în mijlocul propoziției în secunda în care privirea ei o întâlnește pe a mea. Dintr-odată, sare de la birou, iar scaunul se lovește de perete în spatele ei, în timp ce femeia urlă după unchiul meu:

— Finn, vino repede!

Apoi dă roată biroului și își aruncă brațele în jurul meu.

— Grace, îmi pare atât de bine să te văd! Mă bucur atât de tare că ești aici!

Habar nu am ce vrea să spună, la fel cum habar nu am de ce mă îmbrățișează. Adică, doamna Haversham e o doamnă destul de drăguță, dar habar nu am avut că relația noastră a progresat de la salutări formale la îmbrățișări spontane și, din câte se pare, extaziate.

Totuși, îi întorc îmbrățișarea. Chiar o și bat ușor pe spate – puțin grijulie, dar mă gândesc că intenția contează. Privind partea bună, buclele ei moi și albe miros a miere.

— Și mie îmi pare bine să vă văd! îi răspund în timp ce încep să mă retrag puțin, sperând că o îmbrățișare de cinci secunde e suficientă în această situație deja bizară.

Dar doamna Haversham stă agățată mult timp, brațele ei fiind încolăcite în jurul meu atât de tare, încât începe să îmi fie un pic dificil să respir. Ca să nu mai zic straniu.

— Finn! ți-pă din nou, nebăgând de seamă faptul că, mulțumită îmbrățișării, gura ei dată cu ruj roșu este fix lângă urechea mea. Finn! Este...

Ușa de la biroul unchiului Finn zboară de perete.

— Gladys, *avem* interfon...

Și el se întrerupe la jumătatea propoziției, ochii mărimdu-i-se în timp ce se opresc asupra mea.

— Bună, unchiule Finn!

Îi zâmbesc în timp ce doamna Haversham îmi dă în sfârșit drumul din prinsoarea ei mortală cu miros de caprifoi.

— Îmi pare rău că te deranjez!

Unchiul nu îmi răspunde. În schimb, continuă să se holbeze la mine, dând din gură fără să scoată absolut niciun sunet.

Și, dintr-odată, îmi simt stomacul de parcă e plin cu cioburi de sticlă.

Poate că nu știu ce am mâncat la micul dejun, dar ceva știu sigur... Ceva este foarte, foarte în neregulă.